

2 sönd. e. Tref. 2019 Ingemar Andersson (LFS)

Kallelsen till Guds rike. Beräkna kostnaden.

Tekster: Psalt 66; Ordsp 9:1-12; 1 Joh. 3:13-18; Joh 3:13-18. II Luk. 14:25-35.

Herren blickar ner från himlen på människors barn för att se om det finns någon förståndig, någon som söker Gud. Men alla har avfallit, alla är fördärvade. Ingen finns som gör det goda, inte en enda. Ps. 14:2-3.

Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg... Jes. 53:6.

Sådan är Bibelns verklighetsskildring – inte av några alldeles speciellt onda och ogudaktiga människor, inte av några som särskilt utmärkt sig genom grova syndautbrott, som har vältrat sig i synd och skam.

Det är Guds ords beskrivning på oss var och en. Det är sanningen om oss sådana vi är i oss själva, genomträngda av gudsfrånvändhet, till sinnet fiender!

Det är till sådana Herren Gud sänder sin kallelse. Det gör han, därför att han är kärleken personifierad.

Johannes skriver: *Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv. Och vidare i 1 Joh. 4:10: Kärleken består inte i att vi har älskat Gud utan i att han har älskat oss och sänt sin Son till försoning för våra synder. Och i episteltexten läser vi: Genom att han gav sitt liv för oss har vi lärt känna kärleken.*

Den kärleken vill Herren Gud att vi alla skall lära känna. Han vill ge oss en livsavgörande kunskap – kunskapen om oss själva och kunskap om frälsning och salighet. Därför går hans kallelse ut. Och vår reaktion på hans kallelse målar Jesus upp för oss i evangelietextens liknelse.

Under bilden av en stor måltidsbjudning talar Herren om kallelsen till sitt rike. De först bjudna visade sig mycket ovilliga att komma. Med olika ursäkter tackade de nej – det fanns annat som var viktigare. Så fick fattiga, krymplingar, blinda och lama ta plats vid högtidsbordet – men då det ännu fanns platser kvar fick tjänarna gå ut på nytt för att enträget uppmana människor att komma till måltiden – husbonden ville ha huset fullt. Men de som ursäktat sig och vägrat komma – för dem gällde: *Ingen av de män som var bjudna skall smaka min måltid.*

Det är således av evighetsavgörande betydelse att lyssna och komma när Herren kallar. *I dag om du Herrens röst, så förbärda inte ditt hjärta.* Hebr. 3. Paulus förmanar: *Som medarbetare uppmanar vi er också att ta emot Guds nåd så att den blir till nytta... Se, nu är den rätta tiden, nu är frälsningens dag.* 2 Kor. 6:1-2.

Jerusalems invånare försummade nådestillfällena. De visade ifrån sig kallelsen. De tog inte vara på den rätta tiden och så kom en dag då Jesus under tårar säger: *Tänk om du i dag hade förstått, också du, vad som ger dig frid. Men nu är det dolt för dina ögon...* Och så talar Jesus om den förödelse som skall drabba staden och dess invånare, *därför att du inte förstod den tid då Herren besökte dig.* Luk. 19:42ff.

I det sammanhang dagens text utspelar sig befinner sig Jesus i ovanligt sällskap. Han är på mat hos fint folk, höga andliga ledare. De är nyfikna, intresserade av denne märklige man från Nasaret. Vem är han? Var står han egentligen?

Framför honom står en man som sökt sig till honom för att få hjälp för sina svåra lidanden. Men det är sabbat, och nu vaktar middagsgästerna på Jesus, för att se hur han skall hantera den här situationen. På hans fråga om det är tillåtet att bota sjuka på sabbaten svarar de ingenting. Och Jesus, som vet vad de tänker, botar mannen och ställer sedan ännu en fråga: *Om någon av er har en son eller så bara en ox som faller i en brunn, skulle han då inte genast dra upp honom även om det vore sabbat?* Och svaret uteblir.

Så är det dags att sätta sig till bords och Jesus noterar att gästerna är väl medvetna om sin egen betydenhet. De väljer de främsta platserna åt sig. Och så talar Jesus om den rätta ödmjukheten – att välja den nedersta platsen, och så bli ärad genom att bli upphöjd i stället för att riskera motsatsen.

Och sedan berättar Jesus om en annan bjudning – och det är detta vi läst om i evangelietexten, om den stora måltiden och hur bjudningen gick ut. Och människor fängslades av hans tal och av hans person. När han gick därifrån gick han inte ensam. Stora skaror följde honom, och då vänder sig Jesus till dem med några till synes mycket hårda ord: *Om någon kommer till mig och inte hatar sin far och sin mor, sin hustru och sina barn, sina bröder och systrar, ja, även sitt eget liv, så kan han inte vara min lärjunge.*

Vad menar Jesus med att tala så avvisande?! Vill han stöta bort dem som nu i beundran och entusiasm följer honom? Det är underligt att Jesus, som var mer angelägen om människors frälsning än någon annan, var mycket mindre finkänslig än vi. Han kunde säga sanningar rakt ut så att människor tog illa vid sig och drog sig undan.

Så kan man ju inte göra. Lyckas man locka människor till kyrkan med olika jippon eller som på första Advent eller i Julottan, då traditionen bjuder att man går till kyrkan om så aldrig annars – då får man ju inte tala och handla så, att folk blir stötta och aldrig kommer tillbaka.

Jesus, som samlade stora skaror omkring sig, som verkligen ”drog folk”, var inte så fin i kanten och känslig för vad folk ville höra. Han talar avskräckande om vad det innebär att bli en Jesu lärjunge, om vad det innebär att följa honom: *Den som inte bär sitt kors och följer mig kan inte vara min lärjunge.*

Man bör beräkna kostnaderna i förväg, så att man sedan inte skall stå där med skammen: *Om någon av er vill bygga ett torn, sätter han sig då inte först ner och beräknar kostnaden för att se om han har råd att slutföra bygget? Annars, om han har lagt grunden men inte kan bygga färdigt, är det fara värt att alla som ser det kommer att håna honom och säga: Den mannen började bygga men kunde inte slutföra bygget.*

Att bli en kristen är inte något man så att säga bestämmer sig för på en kafferast för att det verkar intressant och värt att pröva. Det är inget man avgör sig för i ett känsloladdat möte där man lämnar sig, avgör sig för Kristus. Att bli en kristen är något mycket mera radikalt och djupgående. Skriften kallar det för ”att födas på nytt”.

Hur skall man då förstå Jesu starka, avskräckande ord? Skall man hata sina närmaste? Så kan man väl inte handla? Självklart uppmanar inte Jesus någon att bryta mot 4:e budet för att bli en Jesu lärjunge. Men inga familjehänsyn får stå i vägen och bli viktigare än Guds kallelse. Och då kan man hamna på olika sidor i en familj och bland dem som står en allra närmast: *”Menar ni att jag har kommit med fred till jorden? Nej, säger jag er, inte fred utan splittring. Ty härefter kommer fem i en och samma familj att vara splittrade, tre mot två och två mot tre, far mot son och son mot far, mor mot dotter och dotter mot mor, svärmor mot sonbustru och sonbustru mot svärmor.”* Luk. 12:51-53. Det kan innebära att ens närmaste blir ens fiender – en prövning som vem som helst kan rygga tillbaka inför. Men Jesus vill med sina allvarsord få oss att stanna upp och tänka: Vill du vara en kristen? Har du tänkt på vad det innebär? Det bör man göra, säger Jesus i dagens text. Det är bättre att inte förhastna sig, att besinna sig i stället för att rusa iväg och sedan ångra sig. Och så är det en sak till man bör betänka. Man kan inte vara kristen till hälften. Det finns inget lagom här. Det är antingen – eller!

När Bibeln berättar om kung Salomos vishet talas om de två mödrarna, där den ena under sömnen råkat ligga ihjäl sitt barn och sedan stulit den andra moderns barn, och nu kom de till Salomo för att han skulle lösa tvisten om vem som var den rätta modern. Salomo ber om ett svärd och befäller: *”Hugg barnet i två delar...”* Och nu visade det sig var det rätta modershjärtat fanns. Den rätta modern lämnar sitt barn till den andra kvinnan - antingen ett helt och levande barn, eller inget barn alls. Och sådan är också Herren Gud. Han vill äga sina barn helt och fullt eller inte alls. Han kan inte gå med på någon delning med djävulen eller världen. För han vet att ett halvt Guds barn är ett dött barn och att en halv vandring med Jesus slutar med en hel förtappelse.

Dagens text ställer oss inför kallelstens allvar. Det är inget steg att ta i lättsinne. Det kostar att vara en Jesu lärjunge! *”Kom, ty nu är allt redo.”* Sådan var den inbjudan tjänarna gick ut med. Du är välkommen till Lammets bröllopsmåltid i himlens salighet! Och det är gratis, det är nåd, oförtjänt, oförskyld nåd!

Men här i världen får detta konsekvenser. *Den som inte bär sitt kors och följer mig kan inte vara min lärjunge.* Att bli en kristen, att följa Jesus, det betyder också *att gå ut till Jesus, utanför lägret och bära hans smälek.* Hebr. 13: 13. Det betyder ett avståndstagande. Det betyder skillnad. Det betyder att inte följa världen och dess lustar. Det betyder att säga nej till ogudaktighet och världsliga begär och att leva anständigt, rättfärdigt och gudfruktigt, Tit. 2:12.

Vilken kung går ut i krig mot en annan kung utan att först sätta sig ner och överväga om han med tio tusen man kan möta den som kommer emot honom med tjugo tusen? Om han inte kan det, skickar han sändebud och ber om fred, medan den andre ännu är långt borta.

I den strid man hamnar i som kristen skall man räkna med att möta en övermäktig fiende, långt större än vad man eventuellt själv har att komma med. Men det slutar illa om man skickar fienden bud för att förhandla om fred. Att sluta fredsavtal med världen, det är att förlora Kristus! Salt är bra, men om saltet mister sin sälta, hur skall man då göra det salt igen? Varken för jorden eller gödselhögen duger det. Man kastar bort det. Hör, du som har öron att höra med.

I Upp. 2 berättas om en församlingsledare som trofast stått i striden för Sanningen. Men det blev i längden tungt och tröttsamt. Och så lade man ner kampen. Men Herren, den Trofaste, som såg vad som skett, lät inte det hela bero. Han kom med förnyad kallelse, till uppväckelse, omvändelse och frälsning: *Du har övergett din första kärlek. Tänk därför på varifrån du har fallit och omvänd dig...*

Han var inte förkastad. Han fick vända om till nådastolen, till Frälsaren. Och den vägen, käre åhörare, den vägen står öppen än i dag för alla fega, vankelmodiga Jesu efterföljare. Det är hos honom allt kan botas. Där finns förlåtelse, mod och kraft att hämta. Han förlåter alltjämt synder och helar brister.

Och i striden mot de 20.000 fienderna får vi med Martin Luther sjunga: *Vår egen kraft ej hjälpa kan, / Vi vore snart förströdda. / Men med oss står den rätte Man, / Vi stå, av honom stödda. / Frågar du vad namn han bär? / Jesus Krist det är. / Han är den Herren Gud, / Som, klädd i segerskrud, / Sin tron för evigt grundat.*

Amen.